Ч. 2 (11.343). Львів, середа 2. січня 1929. Оплата поштова уплачена готівкою. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА: М. сячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

За українську школу в Ромунії.

Львів, 1. січня 1929.

На Буковині є 129 чисто українських і 31 сіл з українською більшістю населення. Позатим є ще кільканадцять сіл з українською меншістю. Всі ці села мали перед війною свої школи з українською викладовою мовою, в яких українські діти вчилися всіх предметів у рідній мові. По селах процвитала народня освіта, викорінювалася неграмотність, працювали читальні, Січі й інші товариства. Український нарід на Буковині ставав нарівні з іншими культурними народами.

Коли розпалася Австрія, українська влада на Буковині не мала сили закріпитися. Там уже по кількох, а найпізніше по кільканацятьох днях зявилися ромунські війська, які заняли одну українську місцевість за другою. В короткому часі ціла українська частина Буковини опинилася під ромунським володінням, що й тяжить над нею до нинішнього дня.

Ромунська окупаційна влада толерувала українське шкільництво на Буковині дуже коротко. Спершу зачалися всякі обмежування, перепони й репресії, а коли вже грунт як слід підготовлено, знесено одним почерком пера всі українські школи. Після того в українській частині Буковини запанувала душевна темнота, що ей страшний, некультурний стан тревває на Буковині вже майже десять літ. Десять літ мучиться нарід без своєї школи. Десять літ українська дитина примушена побирати всю науку в школі в чужій для неї, зовсім незрозумілій ромунській мові.

Про вислід такої десятилітньої місії ромунської школи на Буковині не треба й говорити. Молоде українське покоління, позбавлене освіти в своїй рідній мові, поволи відчужується від свого народу, стає неграмотним і неосвіченим, воно просто дичіє. Воно не вміє у своїй рідній мові прочитати навіть молитви, а по румунськи знає теж дуже мало, бо навіть найздібніша сільська дитина не в силі вивчити чужої для неї мови з ромунських підручників.

Такий нечуваний ніде в культурному світі стан істнує на Буковині до нинішнього дня, хоч нац.-царанистичний уряд, що обіцяв знести всі обмеження щодо меншостевих шкіл, є в Ромунії при владі вже повних два місяці. Не зважаючи на його святочні запевнення, ця важка кривда тяжить і досі наче млинський камінь на меншостевому шкільництві взагалі, а на українському зокрема. І досі по всіх українських громадах школи чисто ромунські, і досі українські шкільні діти караються по тих школах!

В тому страшному положенні потішаюче все ж таки одно: постава українського селянства. Не зважаючи на 10-літню неволю, не зважаючи на терор ромунського урядництва, за останні тижні вже 102 українські села на Буковині перевели на своїх громадських радах ухвали про введення у своїх школах української викладової мови, з тим, що ромунська державна мова має викладатися тільки як предмет від третього року навчання. Решта українських громад примушена ще боротися з опором чужих чиників і деяких своїх мамелюків або й явних запроданців, які всякими способами стараються не допустити до ухвал громадських рад у цій справі. Є надія, що і в тих, зрештою вже небогатьох громадах перейде в найкоротшому часі ухвала про заведення в місцевих школах української мови навчання.

Українське громадянство Буковини, зокремаж новообрані українські посли й сенатори, повинні напружити всі свої сили і вжити всіх можливих заходів, аби українські громади Буковини добилися нарешті своїх українських шкіл. Незалежно від того требаб розвести інтенсивну акцію за українською школою в Бесарабії і в Мармарощині, де все шкільництво також зромунізоване і де, на жаль, про таку акцію нічого не чувати. Виборення української школи для нашого населення в Ромунії — це тепер найважніше завдання українського громадянства і його представників у букарештенських законодатних установах.

Американський кредит і Господарська Рада в краю.

(Стаття з Америки.)

II.

Банки.

Подвійна суверенність — стейт і федерація. — Банки федеральні, національні—стейтові—трест компанії, банки приватні, інвестні трести, конкуренція і зріст банків.

Говорячи про законодавство Злучених Держав П. Америки мусимо освідомити собі дві річи: 1. Законодавство федеральне і 2. законодавство стейтове. Права поодиноких стейтів є такі широкі, що державне американське право говорить про подвійну суверенність, стейтову і федеральну. Федеральний уряд має лише ті права, які йому виразно застережені в конституції, а все інше належить стейтам.

Твердження д. Сосенка в його розвідці про конституцію Радянського Союза — немов би Рад. Союз представляв собою вищий тип федерації чи З. Д., є мильне, бо ні одна „незалежна“ держава Рад. Союза не має стільки прав в обсягу адміністрації (справи військові, судові, фінансові і т. п.) як „залежний“ стейт американської федерації.

Ця подвійна суверенність була причиною, що Америка не мала центрального емісійного банку (на взір европейських), але кожний стейт, а навіть банк видавав свої власні гроші. Очевидно, наслідком цього приходив хаос, надужиття, руїна. Щойно за останніх 60 літ поставлено банкове законодавство на сильних основах та почалася його централізація.

За президента Вільсона вийшов закон про т. зв.: Систему федерально-резервових банків. Силою цього закону поділено цілу територію З. Д. на 12 господарських округів (дистриктів) з одним федерально-резервовим банком в кожному окрузі, а ці з головним правлінням у Вашінгтоні. Завданням цеї системи є сцентралізування емісії грошей, більша контроля, регульовання дисконтової стопи та поміч своїм членам. Як бачимо, то система федерально-резервових банків має сповняти функції емісійного европейського банку, з тою ріжницею, що весь капітал цих банків приватний. Дирекції в поодиноких округах мають далеко йдучі повновласти відносно підвищення чи зниження дисконтової стопи, а тим можуть краще пристосовитися до потреб даного господарського округа.

Покищо ці банки для наших потреб менше важні. Більше нас цікавлять банки національні (**National Banks**). Організовані вони на законах федеральних і в усіх стейтах підлягають строгій федеральній контролі. Звичайно до їх заложення вимагається більшого закладового капіталу. Банки стейтові є так ріжні, як ріжним є стейтове законодавство.

В одних стейтах контроля є більша, в других менша, а в декотрих зовсім невистарчаюча так, що назва стейтовий вводить у блуд несвідомих людей. Найкраще банкове законодавство є в стейтах східних, як Пенсильванія, Ню Йорк, Массечузет. Найгірше в середних і полудневих стейтах. При стейтових банках треба згадати трестові компанії (**Trust Company**), які не мають нічого спільного з „трестами“. Це є інституція чисто американська, яка крім банкового відділу веде відділ правний, обезпечення, адміністрації спадків та ті справи, які в краю виконує нотар. Ці інституції тут дуже поширені і богато національних банків перемінилося в трестові компанії.

Приватні банкирі підлягають меншій контролі і загально адміністрація є проти приватних банкирів з малим капіталом, з огляду на надужиття, які ділялися. Натомісць банкирі міжнародного значіння майже всі є в формі приватних банків.

Замітно, що федеральний закон (теж богато стейтів) не дозволяє на творення філій у інших місцевостях, що було незвичайною перешкодою у розвитку американських банків, та фінансування заграничної торговлі. Щойно після війни законом Еджа (**Edge Act**) дозволено на творення фінансових інституцій для заграничної торговлі і фінансування, з правом творення філій у чужих державах.

В останніх роках принято нову форму фінансової організації, яка відіграла велику ролю в розвитку англійської торговлі і кольоній, т. зв. Інвестні Трести (**Investement Trust**). З огляду на свою організаційну еластичність і добірний фаховий провід, ця форма організації здобуває чим раз ширше поле і стає наймогутнішою силою Америки.

Подібно як всі американські підприємства такі банки не стоять на місці, але пристосовуються до зміненого господарського життя. Вони не тільки пристосовуються, але й ведуть перід, вказують нові шляхи господарського розвою. Своїми виданнями вони виховують суспільність, вчать її ощадности, вказують, як стати незалежним. Наслідком цього вони здобувають довіря загалу, ростуть і сповняють своє господарське завдання. Сьогодні американські банки начисляють 54 міліони вкладчиків-депозиторів, з капіталами на 52 міліярди дол., або пересічно на одну голову населення припадає 237 дол. Зріст банків можна найкраще освідомити собі тим фактом, що Нейшенел Сіті Бенк оф Ню Йорк збільшив свій закладовий капітал з 1 міліона дол. в 1900 р. на 100 міліонів у січні 1929 р.

Вчені кажуть нам, що за останніх 100 літ прийшло більше суспільних змін як за попередних 2000, і тому спосіб життя, думання перемінився теж радикально. Це мусять мати на увазі провідники господарського життя нашого.

Конкуренційна система змушує американського енкі до вічного думання, напруженої праці над самим собою, шукання нових ідей. В невпинній боротьбі він бачить насолоду життя, здобуває терен і йде вперід. Застій чи хвилеве просоння переплачує він руїною.

Цего він стережеться і своїм кличем ставить поступ, витревалість і побіду.

Д-р Володимир Ґалан.

Одна димісія.

(Від нашого кореспондента)

Варшава, 28. грудня 1928.

Димісія міністра справедливости п. Мейштовича прийшла для широкої польської публики **несподівано**, дарма, що імя п. Мейштовича було згадуване ледви не від першого дня його міністрування (2. жовтня 1926) при всіх поголосках про реконструкцію кабінету. Момент несподіванки зрозумілий; бо від т. зв. травневого перевороту 1926 року всі зміни польського уряду чи переміни в його нутрі (було їх пять) відбувалися і відбуваються, **поза** зверхнім контрольним чинником, яким є парлямент, і є вислідом не зміни укладу парляментарних сил чи суспільницьких течій, а лише непорозуміння поміж самими членами кабінету або впливу ріжних закулісових **котерій**. Характеристичним показчиком такого стану є факт переводження усяких таких змін під неприсутність законодатних палат: так було напр. із уступленням марш. Пілсудського з премєрства безпосередньо після розпуску сойму на літні ферії, так було й тепер, з димісією п. Мейштовича, буквально в два дні перед виїздом послів на Різдвяні свята. Ясна річ, що в таких обставинах і найбільш огряднені зміни при кермі влади заскакують публичну опінію неприготованою і викликують такі відгуки, яких трудно, мабуть, будеб почути при іншій, так мовити, декорації. Отож і димісія п. Мейштовича, яка, холодно беручи, могла вславувати хіба тим, що прийшла так нагло, наробила гуку-шуму, що тріває по нинішній день. Бо заскочені нею деякі польські редактори, які мусіли негайно зареагувати на цю будь-що-будь поважну для польського політичного світа подію, зареагувати так, як це робить людина несподівано заскочена: безпосередньо і **щиро**. Цей первісний вибух щирости саме й став причиною, що про димісію п. Мейштовича, яка вже є ділом ми-

вувшами, все ще у Варшаві говориться і пишеться: темою є не так уже сама зміна одного міністра, як той **розгардіяш у санаційному таборі**, який несподівано, при нагоді тієї зміни, виліз на верх, перед здивовані очі сторонніх глядачів.

Півофіціяльний коментар до димісії мін. справедливости Мейштовича подавав за її причину виключно поганий стан здоровля міністра; недуга мала бути теж причиною його неприсутности на останньому передсвяточному засіданні сойму, на якому йшов великий бій довкола декрету про устрій судівництва. Такий коментар дав м. і. **„Глос Правди"**, якого співредактор, п. Томашкевич, став тільки що послом ББ. Однак віленське **„Слово"**, якого редактором є посол із ББ Мацкевич, зараз-же запевнив, що п. Мейштович є „здоров і повний енергії". З інших голосів „Епоки", „Курєра Поранного", „Дня Польского" і „Курєра Віленьского" (всі вони органи санації) довідуємося, що причинами димісії п. М. було: 1) його нехіть до тактики п. Бартеля тісної співпраці зі соймом; 2) становище бюджетової комісії до ресорту справедливости під п. Мейштовичем; 3) розбіжність поглядів із п. Бартелем на „меншостеву" політику, головно у відношенні до білорусинів; 4) важна роля, яку має відіграти в конституційній комісії п. Цар (наслідник п. Мейштовича), як автор якогось власного проєкту зміни конституції; і т. д. і т. д. Як бачимо, то всі ці причини дуже мало спільного мають з „поганим станом здоровля".

Та багато цікавіше є порівнання самих таки санаційних голосів, присвячених характеристиці особи й діяльности недавнього міністра та значінню його усунення. Пан Мейштович був безпосередньо перед вступленням до кабінету головою „організації заховавчей праци паньствовей", себто консервативно-монархістичної партії з осідком у Вильні, сам теж п. М. — виленщак. Тому в даному випадку авторитетні голоси передусім польської консервативної преси, а далі взагалі виленської. Отже центральний консервативний орган преси у Польщі, варшавський „Двень Польскі", устами посла й секретаря клюбу ББ. Пясецького зі смутком заявляє, що „консервативні кола втратили внутрі уряду такого визначного представника, що матимуть труднішу та зменшену відповідальність перед публичною опінією". Тойже посол ББ з жалем стверджує, що квалітативна вартість ради міністрів значно ослабла. Другий консервативно-монархістичний часопис, виленське „Слово" посла ББ Мацкевича йде далеко дальше: в одному числі стверджує повну свою солідарність з „меншостевою" політикою Мейштовича, в іншому просто **погромлює** кабінетові п. Бартеля: „...влада марш. Пілсудського, це поняття значно ширше, віж кабінет д-ра Бартеля, який є лише одною із переходових форм системи влади марш. Пілсудського". Консервативи-ж, мовляв, займають відносно п. Бартеля вичікуюче становище.

Тимчасом ось-що каже „Курєр Віленьскі" теж орган санації, бо його редактором і передовиком теж посол із ББ п. Окулич. Отже: п. Мейштович не був в уряді репрезентантом консервативів, бо такої репрезентації там взагалі не було і нема; консервативи не мають чого грозити, що відійдуть від уряду, бо не мають куди відійти, а урядовий жолоб це початок і кінець їх цілого політичного вальору; щож до особи п. Мейштовича, то „Курєр Віл." пригадує його поклін намістникові Катерини II. та його правління у т. зв. Середній Литві, порівнює його зі Столипіном, характеризує як скрайного реакціонера, називає просто анахроністом і кінчає радісним окликом, що димісія п. Мейштовича була найбільше вартісним і приємним різдвяним дарунком, якого можна було ждати!"

Читач, прочитавши таких кілька статтей, підписуваних послами одного й того самого соймового проурядового клюбу, та порівнавши їх ще з півофіціяльним коментарем і голосами інших „півурядових", дістає мотиллицю.

Вона збільшується коли схочемо відповідати на питання: чи наслідник п. Мейштовича, абстрагуючи від суспільно-політичного світогляду, не матиме в уряді та соймі тих конфліктів, які мав його попередник? Отже т. зв. співпраця з соймом: саме, вже за підписом мін. Царя оголошено виконавчий розпорядок до декрету про новий устрій судівництва, декрету, який згідно з прийнятою на ост. засіданні сойму повелею має бути відложений на рік; таким робом замість „співпраці" наклюнується новий конфлікт. Справа „меншостевої політики" адже саме мін. Цар і ніхто інший був головним виборчим комісарем. Справа зміни конституції: згідно з недавніми ревеляціями „Роботніка" одним із кардинальних пунктів проєкту п. Царя є розвязання нинішнього сойму й скликання його аж за два роки з правом декретування законів у міжчасі...

І. Кедрин.

„Подвиги й успіхи" ренегатів.

Новий винахід. — Москвофільська активність та її джерело. — Меморіял.

Останніми часами помічаємо цікаве явище в політиці тих польських чинників, що шукають, як вони кажуть, понад голови української інтелігенції та понад голови всіх українських партій обличження до українських мас. Вони дуже живо заінтересувалися галицьким москвофільством і то не тим політичним москвофільством, що „рівняється" нині на Москву, а тим старим, анахронічним у нашому житті, тим національно-ренегатським, реакційним і загибаючим.

Шукаючи за політичними контрагентами серед нашого народу для всяких своїх експериментів, деякі польські чинники спинили тим разом своє око на галицькому доживаючому свого віку москвофільстві. По невдатних спробах з усякими, відомими в нас під назвою хліборобських, політичними імпрезами з Даниловичем, Яцковим і Твердохлібом, а далі з Ільковом і знов з Даниловичем, звернули відомі польські чинники увагу на москвофільство й окружили його в останніх часах спеціяльною опікою та підтримкою.

Таким чином національно-ренегатське, вигибаюче москвофільство при допомозі воронівської методи відмолоджування, пристосованої в політиці, починає проявляти деяку, дарма, що судорожну й немічну, активність. Про неї писали ми недавно. Тепер хочемо пригляватись тій сприяючій опінії, якою тішаться наші національні ренегати серед деяких польських чинників.

У львівському бебістичному щоденнику „Дзєннік Львовскі" з дня 16. грудня читали ми в передовій статті п. н. „Старорусини і українці" між іншим ось що: „Інтензивність, чи радше провокаційна агресивність української акції спричинили того роду відсування інших груп чи інших політичних тенденцій серед русинів на далекий плян, що польський загал в останньому десятилітті трактував руску масу, як суцільний український бльок. Програмове становище, занятє клюбом ББ в промові посла Левенгерца, а зокрема заява мін. Складковського, підкреслили засадничо відмінний стан, то є, що маршалківський табор (тобто табор марш. Пілсудського), відріжнює в своїх осудах українську групу з домінуючим дуже протипольським елементом від рускої маси, серед якої усталюється повола прихильне відношення до теперішньої системи правління. На першій погляд неприхильні критики могли би припускати, що є це дипломатична спроба розріжнювання русинів і українців, непобудована на дійсности, тимчасом формуючийся останніми роками з місяця на місяць уклад відносин вказує, **що українців слід уважати за партію** (підкреслення наше. Ред.), **зміст якої, не зважаючи на виборчі вислідн, не покривається з означенням** цілої національної маси. Отже через аналогію, що тепер виявилося, як мимо виборчих вислідів з 1922 року назва сіоністів не вичерпує широкого поняття польських громадян мойсеєвого віроісповідання, а навіть жидівської народности, так само і термін „українці" не вичерпує обрядової і національної маси рускої".

Далі пише „Дз. Льв.", що його однодумці ніколи не відмовляли людям, „що хочуть звати себе „українцями", права на таку назву", але той самий „дух справедливости" наказує їм не відмовляти права і на назву „руский" для тих людей, що хочуть себе так називати.

„При визнаванні тієї засадничо доброї волі — продовжує автор статті — не вважаємо вказаним, щоби польський уряд мав впливати безпосередньо на той самородний процес укладу внутрішніх відносин між русинами. Громадянство руске, як у своїх українських, так і неукраїнських громадянах, було і буде опірне, а навіть підозрливе для польської політичної ініціятиви, одначе тим **не менше лежить на нас обовязок, щоби ми тому самородному і природному гонові частини рускої маси не лише не ставили перешкод при творенні власної групи і власної програми, але навпаки — уможливили при повному приноровлюванні справедливости і прихильної волі реалізацію постулятів, що даються погодити з льояльністю супроти держави".** (Підкреслення наше. — Ред.).

Наші ренегатські москвофіли орієнтуються, як відомо, на т. зв. третю царську Росію, ту саму, що перед революцією була висловницею найбільшого державного імперіялізму, що була оборонцею самодержавія, православія і найбільшої реакційности. Очевидно, що третя Росія такого типу тепер нереальна і тому не диво, що „Дз. Льв.", орган ББ, проголошує допомогу при реалізації москвофільських політичних „постулятів, що даються погодити з льояльністю супроти держави".

Але чи тільки він? Ось у святочному числі того самого органу (з дати 24-го грудня 1928 р.) опублікована розмова з теперішнім тернопільським віцевоєводою Седлецьким, а в ній є такі характеристичні слова віцевоєводи:

„На увагу заслугує ще староруський табор, згуртований у „Руской Селянской Организації", який в останніх часах виявляє щораз більше активности, будуючи свою програму на льояльнім відношенні до держави". З того висновок, що цей табор гідний того, щоб його підтримати. Одначе такого висновку віцевоєвода зі зрозумілих причин не зробив. Та його й не треба, бо це зробив редактор „Дз. Льв." у названій і цитованій више статті.

І з такого становища тернопільського віцевоєводи та редакції бебістичного органу національно-ренегатські москвофіли вдоволені. Це бачимо між іншим зі статейки якогось москвофіла, опублікованої у львівськім „Слові Польскім" з дня 31. грудня н. р., де автор, навязуючи до опублікованої розмови представника „Дзєнніка Львовского" з тернол. віцевоєводою, каже, що польська влада „кохає „русских", бо це дає їм цілких субсидій, підтримуючи рівночасно та субсидіюючи українські установи. (Звідки і на підставі чого цей москвофільський мамут черпає відомости про таку підтримку та субсидії, не знати, але не даром він уважає своїм органом „Сл. Пол."!), а до того не повертає їм їхнього майна, як м. ін. мовляв, є Народний Дім. „Таким поступованням влада пхає тих старорусинів, що льояльно ставляться до держави, до іреденти та віломного заховування, (чуєте?!), бо вони бачать, що українці бровнінгом і бомбою здобувають концесії (подумайте!!), а вони льояльним відношенням нічого!"

Після всього сказаного вона, звідки взялася „активність" серед москвофільських мамутів та з яких джерел тягнуть вони соки до неї. Одначе не тільки самі соки, але й плини та маршруту до своєї „активности". Ще не затихла справа відомих „ревеляцій" нказаного комісаря „Народнього Дому" Бачинського про політику українців та про відносини в греко-катол. церкві, які то „ревеляції" польська преса використовувала для своїх політичних цілей, а вже появилася нова „бомба". Тим разом появилась вона не на сторінках „Сл. Польского", а на сторінках того самого „Дзєнніка Львовського". В його 350. числі з 1928 р. находимо статейку під назвою „Руси чи українці"? А з неї довідуємося, що галицькі москвофільські мамути внесли іменем всіх своїх львівських товариств (Ставропигії, О-ва ім. Качковського, „Рускої Матиці", „Рускої Школи", „Руского Приюту" і „Комітету Тальгофців") „меморіял" до сойму з протестом проти проєктованої „Українським Клюбом" зміни терміну „руский" на „український". В тому меморіялі наводять вони і свої „аргументи" та домагання: 1) уживання на означення „малорускої" національности терміну „руский", „Русь" і „русин" і 2) вживання терміну „український" виключно в політичному значінні для означення „тієї політичної партії, що поставила собі за головну ціль утворення „Самостійної Соборної України" від Карпат і Сяну до Кавказу і Дону".

Як бачимо, то москвофільські недобитки мають невбивні аспірації, бо хочуть завернути назад ціле наше життя. Але треба признати, що поручену собі роботу вони виконують, хоч і немудро, та зате з немалою помпою. Вони ж на жарт беруться сонце загасити.

З життя наших установ.

Загальні Збори Видавничої Спілки „Діло".

В суботу 29. грудня відбулися Звичайні Загальні Збори Видавничої Спілки „Діло". В зборах взяло участь 47 членів Спілки. Звіт з діяльности за останні два роки здавали в імени Дирекції і Надзірної Ради **о. крил. Дамян Лопатинський** і дир. **Ом. Савич.** Звіт Контрольної Комісії зложив **д-р Ст. Федак** і поставив внесення на уділення абсолюторії Надзірній Раді і Дирекції, що Збори одноголосно ухвалили. Згідно з внесенням Надзірної Ради приділено всю надвишку до резервового фонду.

Потім зарядив проводник Зборів д-р Д. Левицький десятимінутову перерву перед виборами членів Надзірної Ради.

По перерві переведено вибори картками, що дали такий вислід:

До Надзірної Ради ввійшли: 1) д-р Іван Куровець, 2) Дм. Левицький, 3) Волод. Децикевич, 4) інж. Юл. Павликовський, 5) Михайло Стефанівський, 6) д-р І. Брик, і 7) дир. Вол. Кузьмович. Заступниками членів Надзірн. Ради стали: д-р Тит Бурачинський, Михайло Галібей і Волод. Целевич. До Контрольної Комісії вибрані: д-р Ст. Федак, дир. Ярослав Кадуляк і дир. Онуфр. Напал.

При точці „внесення" інформувалися за-

...ві члени про збільшення обему „Діла" та ...исловлювали побажання, щоби обем на...ого щоденника конче збільшити, в далі ...идали, щоби С-ка приступила до видав...цтва дешевих літературних і популяр...-наукових видавництв. Цілі Збори трі...али три години від 5-ої до 8ої год. ве...ром.

По широкому світі.

...през. Масарик запняв особистий про...ст проти закону принятого обома па...тами Чехословаччини, що касує заказ ...одажі алькоголю напередодні виборів. ...ідно з конституцією закон вернеться ... раз на наради парляменту.

...ндійський парлямент принняв 118 голо...ми проти 45 резолюцію Ґандія, що Ін... ...пічне бойкот Англії, якщо до кінця ...у не стане домінією.

... спроби підписати арбітражний трак... ... Злуч. Держав з Китаєм.

...ерський уряд предложив парламен... ... закон про національну ношу: тур... ...и може носити лише духовенство і ...одь, що підготовляється до священ... ...о стану.

... Льондоні рішають нове питання дер...вної ваги: чи не створити нової бри...ської домінії у східній Африці.

... Загребі підчас святочної маніфеста... ...бурмістр міста переіменував площу ...Марка на „Степана Радіча".

Ріжні вісти.

...Р ПРЕДКЛАДАЄ ПОЛЬЩІ ПІДПИСАТИ СПЕЦ. ПРОТОКОЛ.

...м 30. грудня уряд СРСР звернувся ...польського уряду за посередництвом ...ського посольства в Москві з нотою, ...писаною заступником наркомісаря за...кордонних справ Літвіновим, у якій, по...кликуючися на приступлення Польщі та СР... до Кельоґового пакту, уряд СРСР ...предлагає підписати спец. протокол, що ...впроваджував би в життя Кельоґів пакт у ...відношенні між обома державами, неза...лежно від ратифікації пакту іншими дер...жавами та управосильнити його згідно з ... парийського договору.

...ПРЕДЛОЖЕННЯ СРСР ЛИТВІ.

Т... повідомляє, що аналогічні пред...ложення зробив Літвінов литовському у...рядові за посередництвом лит. посла в Мо... Балтрушайтіса. Предложення ці ...под. Літвінов за посередництвом фран...цуського посла Гербета до відома фран...цуського уряду, як цього, що посередни...чив ... СРСР і Злуч. Державами в справі ...приступлення СРСР до Кельоґового пакту й до... відома уряду Злуч. Держав за посе...редництвом французького уряду.

НОВА ВІЙНА ЗА НАФТУ?

„М...си" впевняє, що небаром вибухне нова ...війна за нафту в части Мосулі, де заінт...ересований не лише франц. капітал, але ...англійські, американські та голянд...ські ...фінансісти. Від хвилі заключення кон...весції між голяндською фірмою Роял Дач і Сте...ндерд Ойл Компані франц. інтереси повa...жно нарушені. Французький уряд рі...шився ...інтересіювати в тій справі в Льон...доні ... Вашінгтоні.

МУС...ІНІ ЗА ПОРОЗУМІННЯМ З СХС.

Пре...ложення Мусоліні югославянсько...му ...урядові в справі продовження трактату ...нейтральности з 1924 р. і в справі пере...говорі... щодо вільности югосл.-італ. відно...син, по...літичні кола вважають, що Мусоліні бажає ...повного порозуміння з Югославі...єю та ...що хвиля до того є відповідна. Ко...респонд...ент „Дейли Мейл" твердить, що Мусолі...ні піддержує в цьому французька дипльо...матія.

КИТАЙ ПРОТИ СРСР.

Льон...донські часописи повідомляють із Пек...іну ...про напруження відносин між Китаєм і СРСР. Китайські власти зібрали богато ...інформацій про комуністичну про...паганду серед війська й населення. Власти видали гострі зарядження, щоби здавити ...цю пропаганду. Китайський уряд занняв телефонічну стацію на східно-китайській залізниці в Харбіні. (Залізниця ця є в китайсько-більшовицьких руках). Більшовицький уряд вислав до Китаю протестаційну ноту.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·87·50—8·88·00, канадійський долар 8·81·50—8·82·50 чеська корона 0·26·33—0·26·66 австрійський шілінг 1·25·00 1·26·00 румунська лея 0·05·00 0·05·50 французький франк 0·34·50 0·34·75, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00 фунт штерлінгів 43·30·00 43·40·00, радянський червінець 19·30 ·0·0·

Золото: 20 корон 36·50·00 36·80·00, 20 франків 34·20·00 34·40·00, 20 німецьких марок 41·80·00 42·10·00, 10 російських рублів 00·00·00 00·00·00

Срібло: Австрійська корона 0·69·00 —0·70·00, 5 австрійських корон 3·60·00 3·65·00, австрійський фльорен 1·71·00 1·82·00, російський рубель 3·00·00—3·40·00 копійки за рубель 1·50·00 1·55·00

НОВИНКИ

— Випозичальня книжок „Ізмараґд" перенесена до нового льокалю при вулиці Косцюшка ч. 5, І. поверх, відкрита кожного дня від 9—1 і 3—7.

—З нинішнім числом висилаємо поштові складанки для пересилки жертв на фонд направи Українського Академічного Дому у звязку з закликом Т-ва Прихильників Освіти, що був поміщений у 290 числі „Діла" з 1928 р.

— На карти „Рідної Школи" звільнюючі від напоів зложили дальше Вп. П.: Д-р Бурачинський Тит 30 зол., Дутка Федір Самійлович 10 зол., Зелений Андрій 5 зол. і Мельник Микола 4 зол. Хто збільшить це число жертводавців своїм прикладом?

— Пропамятна книга Ялинки „Рідної Школи" буде лежати на столі біля складової великої скарбонки при ялинці. До пропамятної книги вписуватимуть коляду на „Рідну Школу" відпоручники наших установ і приватні особи без огляду на висоту датку.

— **Промоції в Українському Високому Педагогічному Інституті ім. М. Драгоманова в Празі** осіб, що закінчили Інститут з титулом педагога середніх шкіл. Перша промоція відбулася 5 листопада 1928 р., промовався Ілля Кульчицький (родом із Західньої України) — на доктора історично-літературних наук. Ця перша промоція в Педагогічному Інституті мала характер шкільного свята, на яке явилось багато гостей і представник міністерства освіти проф. д-р Лакомий. Далі промовалися такі педагоги середніх шкіл: 19-го листопада 1928 р. Борис Гомзин — на доктора історично-літературних наук, 26-го листопада Михайло Тиравський — на доктора математично-природничих наук, 3-го грудня Іван Шлендик — на доктора математично-природничих наук і 10-го грудня Григорій Деркач — на доктора історично-літературних наук (всі чотири родом із Великої України).

— **Львівська хроніка.** 27-літня служниця Майдура випила сільного квасу і скочила смертельно з II. пов. на вулицю; причина — туга за нареченим, що виїхав до Канади. Нещасливе кохання спонукало також до самогубства 19-літню Марію Манило і 29-літню служницю Я. Рогалю, яких відвезли до шпиталя затроєних. — На Задвіринській вулиці найшли 38 пар краденої обуви під снігом; сховав їх там злодій Михальчишин. — Сірчаним квасом облила лице Марія Секула свому нареченому В. Підгаєцькому і втікла. — „Небесна птаха" Болеслав Братковський зорганізував спілку, що брала на борг від ріжних львівських крамниць дорогий крам і відпродувала його негайно посередникам; він і його спільники Ляндсберг, Шталь і Фельдгорн пішли в „холодну". — В останніх часах огнева сторожа нарікає, що її кличуть часто на поміч „на збитки"; за такі жарти відповідатимуть власники телефонів, звідки йшов фальшивий алярм.

— **Ріжні вістки.** Австр. канцлер д-р Зайпель оголосив на 21. січня відчит у Мюнхені п. з. Критика демократії. — Муссоліні заборонив урядовцям усіх міністерств приймати та складати новорічні побажання. — Чічерін лишається на лікуванні в Німеччині як приватна людина і відмовляється від розмов з дипльоматами. — Троцькому дозволили переїхати на південь лікуватись. — У Берліні дійшло до великої кріваво! бійки між двома цехами столярів і... злодіїв; є вбиті та ранені. — Джон Рокфелер, молодший, купив у Ню Йорку три групи домів за 20 міл. фунт. — У Канаді панує гостра грипа: за два тижні було в Монтреалі 100 смертних випадків, а в Торонто 30. — У Вашингтоні помер бувш. міністр війни Спол. Держав Я. Дікінсон. — 29-го м. м. налягла на Берлін така густа мряка, що вуличний рух у день майже припинився. — 1-го грудня офіціяльна італійська статистика ствердила 320.000 безробітних. — У Цюріху епідемія дифтерії; є смертельні випадки. — Старша донька еспанського короля заручена з італійським князем. — У Трансвалі відкрили нові діямантові поля.

— **Сензації.** На пароплаві „Сі Нінанг", що приїхав з Владивостока до Шанхаю, були дві домовини; коли митні урядовці відчинили їх, найшли там проклямації Комінтерну; 52 китайців і один росіянин арештовані. — У Бедфорді (Англія) звернули увагу з нагоди святочних іменин учительки в народній школі, скільки вона має літ: 104. — Паризький суд рішив, що треба буде продати на ліцитації будинок мадярського посольства, якщо мадярський уряд не заплатить 1 міл. корон, які програв у процесі з чеськ. купцем Вельфлем. — Старша донька льорда Беркенгеда, б. державного секретаря для Індії, леді Елеонора Сміт рішила жити власною працею; вона відмовилась брати гроші від багатого батька і вступила до одної кравецької мод кравчинею. — У Севілі вчені та лікарі досліджують небувале медіюм Анунчіяту Роджерто, жінку купця, яка в „трансі" декламує Данта та Шілера, не знаючи чужинних мов, і якої температура тіла має 33.5 ст. Ц.

— **Наполеон автором повісти.** Історик Ашкенази найшов у бібліотеці гр. Замойських рукопис Наполеона, досі невиданий. Є це — повість „Кліссон і Евгенія", написана самим „богом війни". Вона має автобіографічний характер. Наполеон малює там своє раннєве, невдатне кохання, скрившись під іменем славного франц. полководця середніх віків. Повість, на думці проф. Ашкеназі, є літературним архитвором, написана першорядним стилем і з великою б зосередженістю. Можна уявити собі, яко ж сподіванкою буде для знавців літератури ця знахідка! Найдена

папери находились у замку Корнік, що належав до гр. Замойських, куди проф. Ашкенази їздив ще перед війною. Рукописи найдені там лежали в нього всю війну, бо він був занятий політичною працею. До гр. Замойських вони попали від гр. Дзялинського, що купив їх від одного сторожа Наполеона, що був з імператором на строві св. Олени. Між рукописами є й плани Наполеона до італійської кампанії. Вони є доказом, як точно і подрібно Наполеон підготовлявся до битв, які деяким видавались натхненою імпровізацією.

— **Рекорд „Меджестіка".** Капітан пароплаву „Меджестік", що плив з Льондону в Ню Йорк, хотів зробити своїм пасажирам товариську послугу і довезти їх до хати ще перед „св. вечером". Він прискорив темпо їзди і виграв 42 хвилини у відношенні до звичайного переїзду, так, що встановив новий рекорд їзди з Льондону в Ню Йорк: 5 днів, 9 год. 10 хвилин.

— **На мексиканський зразок.** На місто Херес зорганізували бандити сміливий напад. 200 верхівців, озброєних, зробили наїзд на банк, де в підземеллі були великі гроші. Поліція розбудила відділ військ і почалась воєнна перестрілка, з усіма засобами військового мистецтва. Бій тривав три години. Бандити втікли, полишивши вбитими 11 своїх. Втрати державних військ 6 убитих.

— **„Син" Франца Йосифа.** До поліції в Прерав зголосився цими днями чоловік незвичайно подібний до цісаря Франца Йосифа І. Він заявив, що є незаконним сином цісаря. Цісар пізнав його маму підчас свого побуту в Прерав і звідти забрав її до свого „бургу" як куховарку. Він називається Адольф Седлячек і має 64 роки. Вже за життя цісаря пробував він дістатись кілька разів на цісарський двір, але за кожним разом, коли зголошувався, діставав тільки невеличку грошеву допомогу.

— **За місце для національного поета.** Французькі літературні кола ведуть оживлену суперечку на тему могили найбільшого поета Франції В. Гюго. Внучка поета, Жанна Негрепонт, відвідала підземелля Пантеон і обурилась: памятник Гюго вкритий пилом, стоїть у півтемній ніші, за огорожею. Пані Негрепонт поставила ультимат міністрові народньої освіти: або гробницю її діда перенесуть наверх, під баню, де є багато світла та воздуху, або вона перевезе останки поета на цвинтар Пер Ляшез. Загудо між кревняками і інших „безсмертних", що спочивають у Пантеоні. Діти Золі оголосили енергійний протест: коли Гюга перенесуть із підземелля, тоді і вони домагаються цього-ж для Золі. Міністр покищо не відповідав палкій внучці поета. Але преса зустріла її заяву неприхильно. Гюго прохав у заповіті, щоби його поховали по категорії „бідних". Останню волю поета виконали. „Якби В. Гюго жив — пише один критик — він перший запротестував би проти заяви своєї внучки. Не можна в Пантеоні ділити покійників на тих, що мають привілеї і на тих, що їх не мають". Правду кажучи, Пантеон лишається той сам, а число безсмертних, яких треба там ховати, вічно зростає.

З театру.

Наша публика.

На другій виставі „Вантажу" Я. Галана було в неї 56 осіб. Управа театру, яка „хотіла почути голос громадянства", чула тоді за кулісами раду твердого громадянина, щоби перемінила театр на цирк або звіринець. Кожний раз, коли збираються представники наших ріжних установ, щоби радити над долею театру, можна почути жаль, що не маємо нового репертуару. Коли раз на два-три роки появиться на нашій сцені якась драматична новинка, нема на неї бодай стільки цікавих, щоби артисти мали враження, що не є на пробі перед порожніми кріслами.

Не інакше з європейським репертуаром. Дайте нашим громадянам Моліера або Уайльда, вони не підуть навіть заглянути на салю, чи є там ті їхні знайомі, що в приватних балачках віддавна сапують наш театр „на память". Є у нас навіть критики, які кажуть, що треба щиро тішитись, коли публика не ходить на песи признані ними невдатними, а навіть... шкідливими.

Та на які песи взагалі ходить ця публика? Адже не вона заповнює салю в неділю; це та „маса", що в її очах не дійшла до рівня публики, себто інтелігентного громадянства. Наша публика це здебільша ті, які знають усе заздалегідь, не бачучи і не перевіряючи. Для неї вродились критики, що й на підставі 10 бачених пес (з „Грицем" як зразком драматичної техніки) виводять загальні правила: що таке песа і як має виглядати театр, щоби був гідний їхньої уваги. Нема кращої оцінки відношення нашої львівської публики до свого театру як такий один-одніський фактик: коли деякі актори звернулись з прилюдним проханням, щоби заможніші громадяни відступили їм на 2 місяці свого побуту кімнату по невисокій ціні, не було ні одного відгуку!

Великий Міський Театр: „Летун Рампер", песа на 3 дії Макса Мора, з прольогом, переклад Я. Страхоцького.

Могутня, смілива концепція: який процес переходить людина, що, приневолена роками жити самотно серед звірів затрачує всю свідомість свого людського „я" і як вернувшись між людей і до своєї людської свідомости тужить за блаженним станом чисто біольогічної насолоди — жити поза всіма умовинами культури. Видається, немов би песа була написана під недавнім враженням підбігунової катастрофи, коли серед вічних криг розігралась неодна трагедія затрати своєї людської подоби у боротьбі з білою смертю.

Такий сюжет був би напевне полонив автора „Як ми мертві воскреснемо". Виведений він М. Мором з почуттям усіх химерних домагань сучасної сцени — хто хоче проблем, нехай тче їх після видовища; хто хоче самого видовища — нехай забуде про проблеми. Вся драматична завязка йде вверх нежданими закрутинами; аж за багато в ній динамічної сили, щоби незясована, на-пів ліричва розвязка задовольнила нас. Друга дія в роздягальні „Варієте" — зразок мистецької гри актора Журовського та акторки Камінської. Дир. Барвінський — живий лікар-психіятр. Страхоцький мав тони великого Камінського. **М. Р.**

Театри.

Кооператива „Український Театр" під дир. Й. Стадника.

Вівторок 1-го, г. 7·30 веч. „Орфей у пеклі", оперетка на 4 дії Офенбаха (прем'єра).

Великий Міський Театр:

Вівторок 1-го, г. 3.30 попол. „Польський Вифлеєм".

Вівторок 1-го, г. 7·30 веч. „Одна одинока ніч".

Середа 2-го, г. 7·30 веч. „Летун Рампер".

Четвер 3-го, г. 7·30 веч. „Одна одинока ніч".

Кіна.

„Аполльо": „Людина світу" з К. Вайдтом.

„Лев": „Приватне життя пані Олени".

„Оаза": „Червоний біс".

„Палас": „Шехерезада".

„Фатаморґана" „Борвій".

Нові книжки й журнали.

Книжки.

Dr. Domet Oljancyn. — **Hryhorij Skoworoda 1722—1794. Der ukrainische Philosoph des XVIII. Jahrhunderts und seine geistig-kulturelle Umwelt.** Herausgegeben von Otto Hoetzsch. Neue Folge (Band 2). 1928. Im Ost-Europa, Verlag. Berlin W. 35 u. Königsberg i r. Стор. 168. Фор. 8°.

Журнали.

Przegląd Polityczny — czasopismo poświęcone zagadnieniom polityki zagranicznej. Warszawa, listopad, 1928, Tom IX Zeszyt 4—. Treść zeszytu: Jan Dąbrowski — Sytuacja polityczna na Bałkanach. Kazimierz Smogorzewski — Rumunja na przełomie. Dr. J. Grzymała — Znaczenie Albanji na Bałkanach. Aleksander Grabiański — Królewstwo S. H. S. Kronika zagraniczna. Przegląd literatury politycznej. Kronika bibljograficzna. Bibjografja. Chronologiczne zestawienie wydarzeń.

Нива — часопис присвячений церковним і суспільним справам. Львів, за листопад 1928. Ч. 11. Рік XXIII. Зміст: Ціп П. Ф. XI.: Енцикліка; о. Д-р Г. Костельник: Спір про епіклезу; о. Д-р Д. Дорожинський: Правні обрядові постанови; Михайло Апостол: Мої думки про земківське православіє; о. Ю. Дзерович: Доцінена праця нашого духовенства; о. Йосиф Ганкевич: Духовенство й податки; Нові книжки, Всячина, Проповіді. Стор. 381—420 і 153—168.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Родина бл. п. о. Ілярія Січинського був пароха в Вістовій дек. Калуського зложила 30 зол. на допомогу вдовам і сиротам по священиках на руки п. Тисовської Марії в Калуша місто оголошення подяки Впр. і Всч. О. Мітратові Базюкові і всему Впр. Духовенству за участь в похоронах, а учасники в похоронах зложили 40 зол. на захист в Калуші. Комітет дякує щиро Родині за память в так сумній хвилі. — Нехай Бог потішить! 1197 1—1

Сходини львівських священиків — парохіяльних і катехитів відбуваються що четверга о год. 7. вечером в кімнатах Власної Допомоги при вул. Корняктів ч. 1/II. В четвер сего тижня дня 3. січня 1929 р. відбудеться відчит о. Д-ра Костельника „Епіклеза на Флорентійськім Соборі. Проситься о численну участь! — **Управа.** 1197 б) 1—1

Сходини членів Тов. „Єдність" відбудуться на підставі § 2/в Статутів (для обговорення справ звязаних з діяльностію Т-ва) дня 1. лютого 1929 р. о год. 3. попол. в домівці Власної Допомоги у Львові, вул. Корняктів ч. 1/II. Проситься членів з провінції о ласкаву участь в цих сходинах. — **Виділ.** 1—1 1197 а)

Дня 11. січня 1929 р. в год. 11. рано відбудеться господарська нарада в „Народнім Домі" в Рудках. Реферувати будуть делегати Сільського Господаря. — Просимо численно явитись. — За Філію Сільського Господаря в Рудках — **о. С. Кульчицький.**

Українська Студентська Громада в Кракові подає до відома, що можна вписатися на правничий і фільософічний факультет Ягайлонського університету в Кракові у зимовім триместрі. — Петенти мусять особисто зголоситися у даного декана між 1. і 8. січня з письменно умотивованим поданням спізненого впису.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПОШУКУЄМО панів (-ні), як також домокружних до продажі покупних артикулів. Значок на відповідь залучити. — Em Ka-Werk Мисловиці Г/Шл. 11 6 а) 2—?

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2 2481 28 ?

ВПРАВНУ МАШИНІСТКУ, яка кромі української та польської мови володіє добре німецькою та знає евентуально стенографію, прийме „МАСЛОСОЮЗ". Зголошуватися тільки першорядні сили. Винагородження після умови. Маслосоюз", Львів, вул. Косцюшка ч. 1 а. 1172 а) 3—5

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів пл. Марійська 5 — З провінції просимо репарації присилати почтою — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 3 б 129-?

ГАРСОНКИ, кардигонки, пульовери, камізольки, вирабляє: Віденська вирібня трикотажів, вул. Вибрановського ч. 3. Телеф. 1223. 1185 2—5

ДО ВИНАЙМУ на один рік від дня 1. лютого 1929 р. 5 моргів землі (аренда) з хатою і будинками і садом у Львові, побіч Стрийської рогачки. — Зголошення (письменні оферти) в домівці „Сокола-Батька" вул. Руська ч. 20. до 20. січня 1929 року. 1171 2—2

24 МОРГИ поля в бобрецькім повіті дешево і негайно на продаж. — Інформації уділяє Д-р Лев Ганкевич адвокат, Львів, вул. Руська ч. 3. 1168 2-3

ПОЧАТКУЮЧИЙ КАНДИДАТ адвокатський пошукує посади конціпієнта найрадше на провінції. Ласкаві зголошення з поданням услівій приймає з чемности: П. Роман Громницький, канд. адв., Львів, вул. Театинська ч. 10/II пов. „Для заточення". 1169 2—3

АДВОКАТСЬКИЙ конціпієнт з 4. місячною практикою в повітовім Суді шукає заняття від дня 15. січня 1.29 р. Ласкаві зголошення з услівями слати до Адміністрації „Діла" під „Яр.". 1181 2—2

ФОТОГРАФ ЯНУШЕВИЧ, вул. Вінцентого Поля, ч. 1. (бічна Зеленої). Тел. 39—60. 1176 2—

ЛІЖКО на сплати. **Мосяжні** 200 зол. Кухонні 13 зол., Скринкові 45 зол. Сіткові 40 зол. **Виляци** дротяні 26 зол. Умивальні 5 зол. — **Фабрика ЗАКС** вул. Личаківська ч. 132. 1191 1—

МАТЕРАЦИ з морської трави 30 зол., волосяні 75 зол. **Канапки** гобеленові 55 зол. Фотелики розкладані 45 зол. Отамани 55 зол. **Фабрика ЗАКС** вул. Личаківська ч. 132. 1190 1—

МАГІСТЕР ПРАВ пошукує місця початкуючого конціпієнта або у нотаря. — М. Божейко, Ставчани, почта Оброшин. 1150 1—

ЛІКАР Українець, осяде в повітовім місті. — Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Д-р М. М. 5". 1188 1—

ГРИБИ. Висилаю почтою за послілатою, оплачено, гарні, вибирані гриби (найменше 5 кл.) по 24 зол. за кілю, також повидла з чистих сливок з цукром, бочілочка 5 кг. 12 зол.; правдива овеча бриндзя в 5 кг. бочілочках за 15 зол., волоські оріхи 5 кг. за 20 зол. та великі сушені груші 5 кг. за 12 зол. — **Ф-ма М. Штуммер, Косів к. Коломиї.** 1187 1-10

ХТОСЬ через ошибку заміняв кальоші на Народньому Зїзді зі знаком К. Т. Проситься негайно повернути їх власникові, відбираючи свої в Народній Канцелярії вул. Костюшка ч. 1 а 1195 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.